

Інформаційний бюлетень НС

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1156

11.05.2025 (136)

Гітлер на війні: Що сталося *насправді*?

А.В. Шерффенберг

Частина 3

Розділ 2: Коріння поразки

Ніколи в нашій історії нас не перемагала сила наших ворогів, але завжди - наші власні вади і вороги у нашому власному таборі."

Адольф Гітлер, "Майн кампф", том 2, розділ XV

Армія була для німецького народу тим, чим для американців є Конституція США, або монархія для англійців. Кожен народ потребує чогось у своїй культурі, що найглибше виражає його особливу ідентичність. Маючи у своїй спадщині такі імена, як Фрідріх Великий і Отто фон Бісмарк, не дивно, що німці вважали свої збройні сили інститутом, який найкраще уособлював їхню країну. Але після відставки Бісмарка німецький Генеральний штаб, використовуючи імпотентний королівський дім як конституційний фронт, став реальною владою в країні. З кінця 19-го століття і до кінця Першої світової війни країною керували класові аристократи армії за фасадом

слухняної монархії, хай і символічної, але все ж таки монархії. Однак після припинення в листопаді 1918 року вони були витіснені з уряду соціал-демократами та іншими марксистами. Протягом 1920-х років генералітет повільно почав відновлювати частину свого колишнього впливу як видимий символ і військова сила консервативних капіталістів. Німеччина розривалася між егоїстичними силами лівих і правих.

Коли виник ідеологічний рух класового співробітництва Адольфа Гітлера, він зустрів запеклий опір цих реакціонерів, чий світ не виходив за межі обмежених кордонів елітарності блакитних кровей. Їхньою метою була реставрація монархії, за чийми ушанованими, інтелектуально порожніми фігурами, такими як генерал Гуго фон Гінденбург, аристократи країни могли б правити в погано завуальованій величі. Позірно патріотична, їхня концепція "Німеччини" обмежувалася Пруссією та власними вищими класами. На людей середнього класу дивилися зверхньо, як на вульгарних торговців, а так званий "пролетаріат" був нічим іншим, як ще одним словом для позначення селянства. Більше того, іншим німецьким державам відводилася другорядна роль, де домінували, якщо не керували, вищі аристократи.

Саме такий нестерпний снобізм природно сприяв падінню морального духу німецьких солдатів з Баварії, Померанії та інших земель, від яких очікували, що вони постраждають і загинуть під час Першої світової війни не менш шляхетно, ніж їхні пруські колеги. На таких класових і регіональних поділах успішно грала пропаганда союзників протягом усього конфлікту. Це були ті самі класові консерватори, які піддали націонал-соціалізм першій кривавій бані, коли 9 листопада 1923 року в Мюнхені солдати Рейхсверу за наказом своїх вищих офіцерів розстріляли шістнадцять беззбройних товаришів.

Коли десять років потому Адольф Гітлер був обраний для формування нового уряду, його найбільшим викликом було зберегти армію як символічну інституцію Німеччини, водночас відбиваючись від ворожості ненависних аристократів, які прагнули або використати його як маріонетку, як це було з фон Гінденбургом, або взагалі замінити його на якогось поступливого пруського монарха. Фюрер і його найближчі соратники передбачали цю проблему задовго до захоплення влади в 1933 році, але їхні погляди на її вирішення розділилися. Гітлер вважав, що стару армійську верхівку слід якнайшвидше щедро відправити на пенсію, дозволивши їй дослужити до кінця своєї активної кар'єри, а їхні ряди поповнювати націонал-соціалістами.

Хоча такий процес займав певний час, він був законним і мав менше

шансів викликати опозицію з боку генерального штабу. Інші боялися, що армійські офіцери не могли не розуміти, які наслідки для їхніх аристократичних амбіцій несе поступовий вихід на пенсію, і закликали негайно замінити їх ідеологічно правильними членами партії. Всі визнавали, що генеральний штаб був гніздом ворожості до націонал-соціалізму, а отже, становив велику внутрішню небезпеку, особливо якщо Третій Рейх коли-небудь опиниться у стані війни. Сталін вичистив своїх ненадійних, колишніх офіцерів царської армії, і поставив на їхнє місце політично надійних людей. Гітлер повинен зробити те ж саме. Так міркували такі люди, як Ернст Рем, начальник штабу штурмових військ (S.A., або *Sturmabteilungen*).

Наприкінці червня 1934 року Рем хотів силою витіснити консервативних армійських офіцерів своїми штурмовиками. Він знав, що Гітлер виступає проти цього кроку, і тому планував убити і його. Дізнавшись про наміри свого лідера СС, фюрер особисто заарештував Рема ще до того, як відбулися якісь протистояння з військовими. Близько 300 змовників було страчено без суду і слідства, в тому числі й не з СА, навіть кілька есесівців, що дає підстави для брехні традиційним історикам, які наполягають на тому, що Гітлер переслідував своїх вірних "коричневих сорочок", щоб вислужитися перед армійським начальством і замінити СА на "більш надійні" СС. Насправді ж він діяв лише з метою самооборони. Придушення спроби дійсно заспокоїло побоювання генерального штабу, що Гітлер може застосувати насильство для захоплення влади в армії, але це також завадило його планам зробити її націонал-соціалістичною.

Тепер аристократи окопалися, вперто чинячи опір усім спробам наповнити збройні сили ідеологічно благонадійними людьми. Коли через п'ять років почалася війна, Вермахт все ще контролювали шляхетні сноби, діаметрально протилежні націонал-соціалізму, які шукали будь-якої можливості знищити його, навіть зраджуючи власну країну. Голова військової розвідки Рейху, адмірал Вільгельм Канаріс (про якого ще багато буде сказано пізніше), говорив за своїх колег-зрадників, коли сказав: "Перемога Німеччини була б більшою катастрофою, ніж її поразка".

Іншими словами, Канаріс і його оточення з вищого класу віддали перевагу спаленню мільйонів німецьких жінок і дітей, головних жертв терористичних бомбардувань союзників, перед успіхом Гітлера. Таку глибоку зраду можна зрозуміти лише в контексті аристократичної ментальності. Вона була фізично обурена класовою колаборацією націонал-соціалізму, коли прості німецькі робітники пліч-о-пліч з високопоставленими дворянами вважалися рівноцінними членами суспільства. Вони були просто принижені тим, що їхній головнокомандувач був простим австрійцем і вульгарним торговцем з

нижчих класів, які нерозумно обрали його на посаду. Але аристократичне презирство до нього перетворилося на вбивчу лють, коли цей колишній уланський капрал незмінно здобував перемоги на полі бою, майже завжди всупереч їхнім професійним (хоч і застарілим) стратегіям. Найефективніший спосіб розлютити дурня - не *говорити* йому, що він дурний, а продемонструвати йому, що він дурний. Це Гітлер неодноразово робив з консервативними генералами, чим заслужив їхню безжальну ворожнечу.

Через багато років після доброї, але помилкової спроби Роома примусово витіснити аристократів з армії - коли набагато більш глобальні події змусили майже всіх забути про загиблого начальника Генштабу - доктор Йозеф Геббельс, можливо, єдиний з інших лідерів, чітко усвідомлював жакливі наслідки, які були запущені в дію всього одинадцять років тому. 27 березня 1945 року, коли його країна лежала в палаючих руїнах, він зрозумів, що старі аристократи з Генерального штабу коштували Німеччині війни: "Я довго вказував фюреру на те, що в 1934 році ми, на жаль, не змогли реформувати Вермахт, коли у нас була для цього можливість. Те, чого хотів Рем, звісно, було правильним саме по собі. Якби Рем був чесною, твердою особистістю, 30 червня, швидше за все, було б розстріляно кілька сотень генералів, а не кілька сотень лідерів СС. Весь перебіг подій був глибоко трагічним, і сьогодні ми відчуваємо його наслідки. Того року настав час для революції в Рейхсвері. Але фюрер не зміг скористатися цією можливістю".

З часів фронтового досвіду Гітлера в окопах він завжди захоплювався Генеральним штабом як уособленням усього традиційно цінного в його країні, міцним стовпом німецької нації. Але поступове розчарування в його класово свідомих мартінетах стало гірким розчаруванням. Навіть під час війни він все ще ставився до них з повагою. Занадто пізно він почав шкодувати про свою колишню глибоку повагу до більшості армійського начальства. "Протягом багатьох років, - сказав він Гансу Франку, генерал-губернатору завойованої Польщі наприкінці війни, - ці пани з їхніми модними червоними смугастими бриджами зраджували, забували або продавали принципи Мольтке і Шліффена. Ця зарозуміла каста юнкерів насправді є нічим іншим, як збіговиськом недоумкуватих, хитрюг і набитих сорочок" (Іннес, 18). Події незабаром покажуть, що вони ще й зрадники.

На початку 1930-х років між партією та армією панувала непроста згода. Однак до 1935 року, перед обличчям зростаючої загрози ззовні, плани Гітлера щодо переозброєння викликали рішучий опір з боку генерального штабу. Під час Рурської, Чеської та Австрійської криз його офіцери продемонстрували винятковий брак мужності та рішучості, і Гітлер знав, що вони не витримають перед обличчям справжньої міжнародної конфронтації.

Відповідно, 4 лютого 1938 року він обійняв посаду головнокомандувача *вермахту* (ОКВ), верховного командування збройних сил. Багато високопоставлених офіцерів були обурені самою лише перспективою виконувати накази колишнього австрійського капрала. Наступного року їхня опозиція пішла в підпілля, організувавши так звану "Змову генералів", щоб перебрати на себе законну владу. Але боягузтво змовників приречило її на провал. З початком Другої світової війни у вересні 1939 року армійська верхівка спочатку наполегливо противилася будь-якій кампанії в Польщі, вважаючи її "непереможною". Після того, як їх неохоче втягнули на поле бою під впливом історичних подій, їхні застарілі стратегії 1914 року ледь не програли війну за два тижні. Опір Генерального штабу майже в кожній наступній кампанії і навіть у багатьох битвах постійно саботував зусилля рядових солдатів, спрямовані на перемогу, аж доки війну не було програно.

Посилаючись на поразку Німеччини у Першій світовій війні, Гітлер ще в "*Майн кампф*" писав, що військова катастрофа завжди є наслідком внутрішньої, а не зовнішньої слабкості. Це спостереження стосувалося як його власного Рейху з його консервативним Вермахтом, так і конфлікту, про який він знав з перших вуст, будучи молодим солдатом. Коли у 1939 році почалася війна, три чверті людей, які досі обіймали посади в уряді та армії Третього Рейху, були призначені ще за часів Веймарської республіки. Мало хто з них був націонал-соціалістом. Дехто більш-менш прихильно ставився до Гітлера, але більшість були аристократичними опортуністами, які виконували накази лише тоді, коли вони відповідали добробуту та утриманню їхнього класу.

Набагато пізніше, коли Європа боролася за своє життя в темні дні 1944 року, фюрер був вражений, дізнавшись, що з 8 000 000 його солдатів лише 260 000 були відправлені на фронт. Не дивно, що вони так жахливо переважали всюди! У травні того ж року радянські війська несподівано прорвали південну лінію німців, змусивши їх швидко відступити до Севастополя, який невдовзі впав, оскільки Генеральний штаб не зміг забезпечити достатню кількість зброї та боєприпасів, що зберігалися в достатку на прилеглих складах.

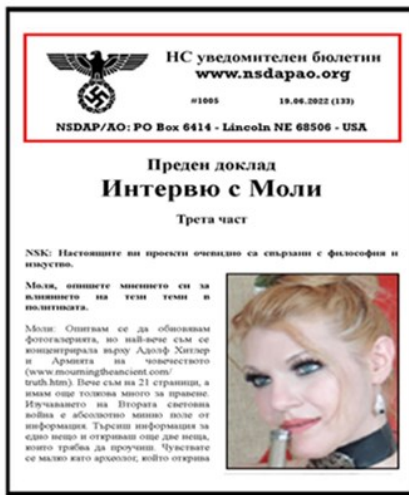
Мабуть, єдиний найбільш вирішальний випадок аристократичної зради стався влітку 1941 року. Напад Гітлера на Росію до того часу був цілковитим успіхом, на превеликий подив і професійну заздрість армійських генералів, які протистояли йому майже до останнього. Тепер вони хотіли взяти на себе повне керівництво (і відповідальність) за кампанію, яка вже здавалася майже виграною. Від самого початку фюрер наполягав на тому, що перемога має бути швидкою, ворог має бути розбитий ще до зими, оскільки Німеччина

просто не мала ресурсів, необхідних для тривалого конфлікту. А Росія була сумнозвісна своєю згубною погодою, яка могла перемолоти будь-яку армію. Щоб досягти успіху вчасно, знищення або захоплення радянських запасів нафти, заліза і марганцю було головним стратегічним завданням. Його генерали заперечували. Вони наполягали на тому, що слід атакувати промислові центри СРСР. Гітлер заперечив, зазначивши, що якщо англійці змогли вивезти свої заводи за межі досяжності Люфтваффе, то й росіяни можуть це зробити. Крім того, військові заводи можна відбудувати або перемістити. Втрата нафти і мінералів, без яких вони не можуть працювати, є більш серйозною. Втрата навіть багатьох заводів - ніщо в порівнянні з втратою природних ресурсів. Отже, завоювання України, головного джерела радянського постачання, було першорядним. Стратегія Гітлера переважала, як і німецька зброя, доки наприкінці серпня його не здолали спазми в животі.

Майже три тижні він був без зв'язку з зовнішнім світом. Коли він достатньо одужав, щоб знову взяти на себе командування Східним фронтом, він з тривогою дізнався, що генерали скористалися його хворобою, щоб спрямувати армію на Москву, з її важкою промисловістю і перспективою слави для будь-якого генерала, який зможе її захопити. Війська Вермахту щойно досягли передмістя російської столиці, як один з найсильніших зимових штурмів в історії паралізував їхнє просування на своєму шляху. Саме тоді Радянський Союз перейшов у контрнаступ, не лише відкинувши німців, але й змусивши їх стрімко відступати. Гірше того, Гітлер зіткнувся з необхідністю вести тривалу війну, для якої йому не вистачало природних ресурсів, в той час як запаси противника все ще залишалися недоторканими. Якби його стратегія залишалася незмінною, СРСР був би змушений капітулювати. Натомість, завдяки Генеральному штабу, війна досягла відчайдушного перелому, який фюрерові було б дуже важко переломити на користь Німеччини.

Більшість аристократів-зрадників пережили поразку, до якої вони призвели, щоб опублікувати власні версії подій, які однаково зображують Гітлера як божевільного дилетанта, який програв війну, бо відмовився прислухатися до їхніх вищих порад. Більшість з цих людей уникли кенгуру-суду "правосуддя" повоєнного Нюрнберзького процесу, щоб дожити своє життя в тій самій комфортній легкості, до якої завжди звик їхній клас. І значною мірою через їхню брехню про війну, опубліковану для прикриття власної недолугості та зради, зовнішній світ досі перебуває в омані щодо реального перебігу того конфлікту.

Більше, ніж будь-який інший фактор Другої світової війни, зрада, вчинена німецьким Генеральним штабом, була відповідальною за її результат.

NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

